

## Katerina Anguelaki-Rooke (1939-2020)

Katerina Anguelaki-Rooke fou una poeta grega. Nascuda el 1939 a Atenes, ha estat situada cronològicament dins de la Segona Generació Poètica de Postguerra, l'anomenada generació de controvèrsia. Va rebre diversos premis, tant grecs com europeus, entre els quals el Segon Premi Nacional de Poesia, el Premi de Poesia (Prix Hensch) de la ciutat de Ginebra, i el Gran Premi Nacional, el premi literari més distingit de Grècia, pel conjunt de la seva obra. Morí a Atenes el 21 gener de 2020.

### *L'anorèxia de l'ésser*

#### Postdata poètica / Postdata poética

Traduccions: Anna Sifas, Laura Gomara, Maira Fournari

Els poemes ja no poden  
ser bonics  
perquè la veritat s'ha deslluït.  
L'experiència és ara  
l'únic cos dels poemes  
i com més l'experiència s'enriqueix  
més es nodreix el poema i potser s'enforteix.  
Em fan mal els genolls  
i ja no puc peregrinar més a la Poesia,  
només les ferides sofertes  
puc oferir-li.  
Els adjectius s'han emmusteït,  
només amb les fantasies  
ara puc guarnir la Poesia.  
Però sempre la serviré,  
en tant que ella em vulgui  
perquè només ella em fa oblidar una mica  
l'horitzó clos del meu futur.

Los poemas no pueden ya  
ser bellos  
una vez que la verdad se ha deslucido.  
La experiencia es ahora  
el único cuerpo de los poemas  
y cuanto más se enriquece la experiencia  
más se alimenta el poema y quizás gana  
fuerza.  
Me duelen las rodillas  
y no puedo ya peregrinar a la Poesía,  
solo mis experiencias heridas  
puedo ofrecerle.  
Los adjetivos se ajaron  
solo con mis fantasías  
puedo ahora embellecer la Poesía.  
Sin embargo, siempre la serviré  
en tanto que ella me quiera  
porque solo ella hace que olvide un poco  
el horizonte cerrado de mi futuro.

## *La desgana de l'existència*

### **El determinisme de les llàgrimes**

**Traducció: Jaume Almirall**

Abans l'ànima no descobrí  
la llàgrima  
— ¿fou l'ànima o la natura? —  
¿què feia  
per expressar la més completa  
pèrdua,  
la pèrdua del temps futur?  
Quan tot debilita  
l'-aré -aràs -arà i l'horitzó s'enterboleix  
per la finestra oberta?

*¿Potser perquè com més avança  
tot això  
queensem que és alguna cosa  
en la realitat ens acostem  
a l'irrefutable no res? ¿No res?*

Però la molt sagaç  
— ¿ànima o natura? —  
inventà la llàgrima.  
Amb ella es refresca el dolor  
es rega i fructifica  
la penúria  
mentre broten altres preguntes  
en la ment, més a prop, de fet.

*Aquest no res  
que mai no encararem  
ni la seva carn buida  
mai no tocarem.  
Aquest estèril no res  
que eixuga fins i tot les llàgrimes.*

## Què dona la poesia i què pren

Traducció: Jaume Almirall

¿Què dona la poesia i què pren?  
Quan sota el pes d'un núvol  
tot el cos de dintre teu es vincla  
quan una sola mirada furga en velles ferides  
quan una altra mutilació obre noves ferides  
quan els fanals del cel brillen a una distància propera al teu futur  
i totes les reserves de vida que havies reunit no arriben  
quan et turmenta una pena que encara no ha vingut  
quan el dolor no té nom ni color  
aleshores la poesia et toca com una mà delicada el front  
i fa que creguis que el teu objectiu és elevat  
que els teus versos no s'acaben amb la teva vida  
que la poesia és el balanç de la teva ànima.  
Aleshores agafes la ploma  
i penses que es fa una  
amb la bellesa i la immortalitat.  
Tanmateix, la poesia ¿quin sacrifici et demana?  
¿Què vol a canvi?  
Només una cosa:  
de la terra que habites  
res no reclamis.  
Ni et recompensi la realitat  
t'enriqueixi  
et lligui amb lligams eterns  
o sigui tal com a tu t'agrada.  
Per una sola cosa et deliràs  
que al teu voltant hi hagi encara la realitat i que l'estimis  
que hi sigui  
per més que sigui trista, per més que sigui malagradosa.